

La nova transició

written by Pau Miserachs | 21 de juny de 2021

Pedro Sánchez vol fer la impressió que hi ha democràcia estable a Espanya, aprofitant el fracàs del PP en la recollida de signatures contra els indults, ja que a tota Espanya no han arribat a les 300.000 signatures. El poble espanyol ja no es creu el PP.

Sánchez també sap que amb el 155 i la pandèmia Catalunya ha perdut pes específic en l'economia espanyola, i que els empresaris catalans estan amoïnats veient el tracte de favor que reben a altres bandes i volen una nova normalitat i estabilitat amb els indults.

Però Sánchez no vol reconèixer que l'Estatut d'Autonomia retallat el 2010 ha estat un fracàs i no disposa de vies alternatives per recuperar la situació, ara que una majoria de catalans opta per la independència de manera irreversible.

Montenegro, Letònia, Estònia, Lituània, Txèquia, Kosovo, Escòcia i Quebec, entre altres països, demostren que tot és possible en democràcia, de la mateixa manera que les dues alemanyes es van reunificar i ningú a Europa va dir el contrari.

Però el president del govern espanyol prefereix seguir improvisant i pensa erròniament que la independència de Catalunya va contra els espanyols, quan està demostrat en canvi que la independència és atractiva per a tothom que viu, treballa i estima Catalunya.

En aquest terreny del dubte segueix la repressió judicial i del Tribunal de Comptes. Condemnes de presó a joves per fets succeïts a manifestacions i Mas Collell portat a la ruïna perquè volen que pagui el que diuen es van gastar per al referèndum del 2017. Els catalans que volem la independència som ara maleïts anatemes.

Sense resoldre i acabar amb aquests problemes que són greus per a més dels 3.000 catalans esperant judici, Pedro Sánchez es presenta a Barcelona parlant de convivència. No se'l creurà ningú mentre no atorguin l'amnistia i parin els embargaments. El retrobament i la convivència es guanyen d'una manera diferent de com estan fent les coses.

L'indult que és clarament insuficient per començar a resoldre el conflicte, és també un pegat momentani, amb el risc que el Tribunal Suprem el revoqui. De poc serveix un indult per uns quants presos polítics quan es mantenen vius els altres procediments repressius i també l'ordre de detenció de l'expresident Carles Puigdemont a l'exili.

Ens tracten com una província política i Sánchez no se n'ha estat de demostrar-ho una vegada més organitzant la seva presentació a l'escenari del Liceu per fer-nos un discurs sobre els indults i no sabem què més porta preparat.

Esperem que no se li acudeixi a Pedro Sánchez fer un monòleg oblidant que Catalunya té un Govern i un Parlament. Pedro Sánchez no pot decidir per la Generalitat intentar frenar la construcció de la República Catalana. Per Catalunya és inadmissible que el president espanyol prescindeixi de la Generalitat de Catalunya per segons quins plantejaments que afecten el nostre futur.

La integritat territorial de l'actual Regne d'Espanya està qüestionada des de la perspectiva democràtica que defensen els independentistes catalans i s'ha convertit en una opció electoralment majoritària que defensa que Catalunya és una nació. L'acord entre els dos presidents del passat divendres 18 de juny, a Waterloo, el 130è Carles Puigdemont i el 132è Pere Aragonès, obre la porta a l'esperança d'unitat d'acció que necessitàvem.

La idea espanyola que "la soberania nacional es única y no se reparte" ja ho va demostrar el Tribunal Constitucional el 2010

amb la sentència de l'Estatut saltant i modificant el que havia estat aprovat en referèndum. És la tesi que manté fins ara el govern de l'Estat passant per sobre del dret d'autodeterminació dels pobles.

Les repetides prohibicions judicials de discutir la unitat d'Espanya en sessió parlamentària en el Parlament de Catalunya i promoure la independència de Catalunya amb un referèndum d'autodeterminació, han significat la imposició de límits que han alimentat l'independentisme per evitar l'assimilació espanyola imposada i que Sánchez demostra que vol mantenir.

Ni Catalunya ni l'independentisme estan en crisi. La decadència que diuen a Madrid que hi ha a Catalunya és imaginària. Després de fer marxar empreses i no tornar-nos la part que ens correspon dels impostos, ni fer les inversions que necessitem, ni traspassar a Catalunya les competències que ens corresponen com a país avançat. En tot cas seria una temptativa de provocar decadència.

Pedro Sánchez, que ve de l'altiplà, no ha vist que a Catalunya hem canviat i no volem estar de genolls ni amb el cap abaixat. Si considerés les enquestes veuria més clar que ha de seure a parlar com abans millor amb el president Aragonès i escoltar la veu de Catalunya.

¿Necessiten Sánchez i Casado que tornem a sortir al carrer un milió i mig de catalans per dir-los-hi que som una nació que estan obligats a respectar? ¿No podia Sánchez haver-se reunit amb Pere Aragonès, president de la Generalitat, en lloc de prescindir del Govern català per dir i fer la seva a Barcelona? Sánchez, suspens en polideses i democràcia.

A Catalunya estem pel futur, no per viure com un país endarrerit, sense capacitat de decisió; no per viure de les promeses incomplertes, sinó de les nostres ambicions comercials, industrials i científiques competitives i la voluntat de reconstruir democràticament la República Catalana,

dins el marc europeu, en pau i llibertat.